

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr.
Karolínou Tylovou, LL. M. ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2021, č. j. X.

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 4. 2021, č. j. X, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 2. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když dne 16. 4. 2021, v čase 9:53 hodin v obci Jablonec nad Nisou, v ulici Československé armády u Jablotronu, ve směru do centra města řídil motorové vozidlo značky X, registrační značky X v majetku společnosti X rychlostí 66 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Za tento přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Dne 5. 5. 2020 vyzval správní orgán I. stupně provozovatele vozidla, u kterého byla naměřena rychlost 66 km/h, tj. o 16 km/h vyšší než povolená rychlost v daném úseku, k uhrazení částky ve výši 1 000 Kč. Zároveň jej poučil, že může správnímu orgánu I. stupně sdělit totožnost řidiče vozidla, čímž se vyhne povinnosti zaplatit uvedenou částku. Provozovatel vozidla dne 11. 5. 2020 v odpovědi na výzvu sdělil, že v předmětnou dobu vozidlo řídil žalobce. V návaznosti na obsah písemnosti zasláné provozovatelem doručil správní orgán I. stupně žalobci předvolání k podání vysvětlení. Na předvolání ze dne 12. 5. 2020 žalobce nereagoval a na výzvu k podání vysvětlení se ke správnímu orgánu nedostavil. Dne 28. 5. 2020 však písemně potvrdil, že vozidlo řídil, k věci se ale odmítl dále vyjádřit. Provozovatel vozidla poté dne 17. 6. 2020 doručil výpis z knihy jízd, dle kterého měl vozidlo, s nímž byl přestupek spáchán, v daný den k dispozici žalobce.
3. Správní orgán I. stupně na základě výše uvedených zjištění vydal dne 19. 6. 2020 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
4. Žalobce proti příkazu brojil dne 2. 7. 2020 odporem odeslaným p. X, který se prezentoval jako obecný zmocněnec žalobce. Uvedl, že od žalobce neobdržel plnou moc a dodá ji do 21 dnů. Dne 7. 7. 2020 zmocněnec žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně doložil plnou moc. Podáním odporu byl příkaz zrušen. K ústnímu jednání konanému dne 20. 8. 2020 se žalobce ani jeho zmocněnec přes řádnou výzvu nedostavili.
5. Na základě shromážděných podkladů správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2020 jej uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí brojil blanketním odvoláním ze dne 14. 9. 2020, které ani po výzvě nedoplnil.
6. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal a zjistil, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Konstatoval, že je nezbytné ověřit, zda to byl skutečně žalobce, kdo vozidlo řídil. Uvedl, že nepostačuje vyjádření žalobce ze dne 28. 5. 2020, kdy

odesílatelem zprávy byl X, ani vyjádření provozovatele vozidla společnosti X ze dne 11. 5. 2020 a 11. 7. 2020. Zároveň považoval za nutné zjistit, jestli byl měřič rychlosti v daný den skutečně používán v automatickém režimu. Žalovaný proto odvoláním napadené rozhodnutí dne 22. 12. 2020 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

7. Dne 1. 2. 2021 se konalo další ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zmocněnec opět ani přes výzvu nedostavili. Správní orgán I. stupně vyslechl svědkyni P. S., strážnici městské policie, která obsluhovala měřicí zařízení a přestupek žalobce zaznamenala. Ta uvedla, že měřicí přístroj nastavila do automatického režimu, přičemž ten poté snímal oboustranný provoz na daném místě.
8. Správní orgán I. stupně zhodnotil kompletní spisový materiál a rozhodnutím ze dne 2. 2. 2021 shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Uvedl, že osoba podezřelého řidiče, který vozidlo v době spáchání přestupku řídil, byla jednoznačně ustanovena sdělením provozovatele vozidla ze dne 11. 5. 2020, přiznáním X ze dne 28. 5. 2020, které vlastnoručně podepsal (odesláno ze SuperDoručovatel cz, s.r.o.) a dále i doložením výpisu z knihy jízd od společnosti X.
9. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil dne 18. 2. 2021 blanketním odvoláním, které na výzvu dne 9. 4. 2021 doplnil. Namítal, že na daném místě a v uvedený čas vozidlo neřídil. Uvedl, že se v té době s určitostí nacházel ve své kanceláři. S vozidlem dle jeho záznamů sice operoval, nicméně přebíral jej až po 16. hodině. V dopoledních hodinách proto vozidlo řídit nemohl. Správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že tyto skutečnosti řádně neproověřil. Vycházel totiž pouze z knihy jízd, ve které ovšem není uveden přesný čas. Žalobce proto navrhl, aby bylo k důkazu provedeno vyjádření provozovatele vozidla, k jakému časovému údaji se záznam z knihy jízd vztahuje, a aby byl provozovatel vozidla dotázán, v kolik hodin předal vozidlo žalobci.
10. Žalovaný argumentaci žalobce odmítl. Dle žalovaného žalobce nové argumenty a důkazní návrhy přednesl až v odvolání proti druhému rozhodnutí ve věci, přičemž během celého řízení zůstal pasivní, k věci se nevyjadřoval a na ústní jednání se ani po výzvách nedostavoval. Žalovaný označil takové jednání žalobce za obstrukční. Odkázal na zkušenosti s praktikami žalobcova zmocněnce z jiných správních řízení a navrhované důkazy neprovedl. Konstatoval, že vyjádření provozovatele vozidla by téměř po roce od spáchání přestupku nepřineslo žádné nové poznatky, jelikož z knihy jízd vyplývá, že žalobce vozidlo v daný den skutečně řídil. Žalobce nadto neoznačil jinou osobu, která by měla v době spáchání přestupku vozidlo řídit, a svou argumentaci týkající se převzetí vozidla až po 16. hodině ničím nepodložil. Žalovaný proto odvolání žalobce dne 27. 4. 2021 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
11. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrdil, že hlavním důvodem nezákonnosti bylo neprokázání subjektu přestupku. Žalovaný totiž vycházel pouze z vyjádření provozovatele vozidla obsahující sdělení o totožnosti řidiče a výpisu z knihy jízd ze dne 16. 4. 2020. Na vyjádření provozovatele ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu je však nutné nahlížet pouze jako na podání vysvětlení a nelze jej použít jako důkaz. Výpis z knihy jízd jako důkaz užít lze, neobsahuje však čas provedené jízdy a nelze z něj proto stavět najisto, že se jednalo právě o jízdu, která byla správním orgánem I.

stupně posuzována. Žalobce připomněl, že v odvolání popřel řízení vozidla v rozhodné době, jelikož jej od provozovatele přebíral až po 16. hodině.

12. Žalobce žalovanému vytýkal odmítnutí navržených důkazů, jejichž provedení mohlo vysvětlit, k jakému časovému údaji se záznam uvedený ve výpisu z knihy jízd vztahuje. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že navrhopvat důkazy sice mohl, měl tak ale učinit dříve. Žalobce v tomto kontextu připomněl zásadu jednotnosti řízení, přičemž zdůraznil, že je nepodstatné, zda uplatní tvrzení či důkazní návrhy před správním orgánem I. stupně nebo před žalovaným. Svými tvrzeními reagoval na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a brojil proti němu zcela legitimním způsobem pomocí odvolání. Žalobce dále nesouhlasil s žalovaným v tom, že by navrhopvané důkazy téměř po roce nepřinesly do řízení nic nového. Provádění svědeckých výpovědí s časovým odstupem je zcela běžnou praxí. Skutečnost, že navrhopvané důkazy mohly přinést nové skutečnosti, pak dovozoval zejména z vyjádření provozovatele vozidla, které sám opatřil a přiložil k žalobě. Z něj totiž vyplývá, že záznam v knize jízd odkazuje na jízdu vykonanou v čase 16:30 hodin. Žalobce tedy tvrdil, že skutkový stav věci nebyl dostatečně zjištěn, když žalovaný neprovedl dostatek důkazů k prokázání viny žalobce.
13. Žalobce brojil i proti samotnému měření. Tvrdil, že bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, jelikož obecní policie musí veřejnost při použití automatického měřicího prostředku informovat o jeho umístění. Z výše uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhl, aby jej soud zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k argumentům i návrhům žalobce vyjádřil a zabýval se též obstrukčním jednáním jeho zmocněnce X. Na tomto svém vyjádření trval a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadoval.
15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Podstatou sporu v přezkoumávaném případě je otázka, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, především osoba přestupce.
17. Nejvyšší správní soud v obdobných věcech opakovaně judikoval, že ani v přestupkovém řízení nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení (rozsudek ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, či ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27). V okamžiku, kdy žalobce potvrdil, že vozidlo řídil, ještě řízení o přestupku zahájeno nebylo (správní orgán I. stupně jen prověřoval skutečnosti, které zjistil z podání provozovatele vozidla). Sdělení provozovatele vozidla o totožnosti řidiče jako důkaz v žádném případě nestačí, což ostatně konstatoval i žalovaný v rozhodnutí ze dne 22. 12. 2020, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 9. 2019. Žalovaný v uvedeném rozhodnutí mimo jiné vyslovil, že je nutné doplnit dokazování, aby bylo prokázáno, zda žalobce vozidlo v době spáchání přestupku skutečně řídil. Správní orgán I. stupně však dokazování v tomto směru nedoplňoval.

18. K povaze přestupkového řízení z hlediska procesní strategie obviněného z přestupku se Nejvyšší správní soud věnoval rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-11, když uvedl, že *„obviněný může od počátku do konce svůj čin popírat; přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu; nebo se přiznat, poté (například v odvolání) ale svůj čin popřít a navrhnout důkazy svědčící pro tuto novou verzi. Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu ... z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat. Protichůdné postoje obviněného v různých fázích řízení jistě nijak neusnadňují správnímu orgánu jeho činnost; to ale nemůže být důvodem pro omezení práv obviněného v odvolacím řízení.“*
19. Lze proto konstatovat, že bez ohledu na to, jakou procesní taktiku žalobce v řízení o přestupku zvolil, je zcela na správním orgánu, aby nesl odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci. Správní řád správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě žalobce opatřil v řízení dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je žalobci kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují. V opačném případě, tedy nebude-li žalobci spáchání přestupku prokázáno, je správní orgán povinen řízení o přestupku zastavit.
20. V přezkoumávaném případě žalobce v odvolání navrhl provést důkaz vyjádřením provozovatele vozidla, čímž mělo být přesně zjištěno, v kolik hodin předal provozovatel žalobci k užívání vozidlo, kterým byl přestupek spáchán. Jinými slovy, zda mohl žalobce vozidlo v době spáchání přestupku řídit. Žalovaný však provedení důkazů odmítl s odůvodněním, že žalobci nic nebránilo navrhnout tyto důkazy v řízení před správním orgánem I. stupně. Rovněž poukazoval na obstrukční chování zástupce žalobce. V tomto postupu spatřuje zdejší soud zásadní vadu. Zákonnost a přezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku nelze dovodit pouze z tvrzeného účelového či obstrukčního postupu žalobce, respektive jeho zástupců. Nejvyšší správní soud se touto problematikou zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 1 As 52/2019-43, když ve vztahu k zástupci žalobce, Mgr. Václavu Voříškovi, konstatoval, že *„soudy jsou sice osoby, které zastupují účastníky řízení disponující „pojištěním proti pokutám“, stejně jako jejich opakované obstrukční praktiky a uplatňování tzv. typizovaných námitek, z úřední činnosti rovněž známy, sama tato skutečnost však nemůže a priori vést k závěru o nedůvodnosti jimi uplatňovaných námitek. „Pojištění proti pokutám“ je dle judikatury možné podle okolností konkrétního případu hodnotit toliko jako přítěžující okolnost, pokud z toho lze usuzovat na negativní vztah pachatele přestupku k dodržování pravidel silničního provozu (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30).“* Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi určité postupy tohoto zástupce žalobce, či s ním spolupracujících osob kvalifikoval jako zneužití práva, které není hodno právní ochrany (viz např. rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018-39, rozsudek ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32). Na druhou stranu však v řadě jiných případů dal žalobcům zastoupeným Mgr. Václavem Voříškem za pravdu a uznal jejich námítky jako důvodné bez ohledu na to, zda jejich postup ve správním řízení vykazoval znaky účelovosti (viz např. rozsudky ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 476/2018-32, a mnohé další). Zdejší soud má s tímto zástupcem a jeho praktikami, stejně jako žalovaný, své zkušenosti, ovšem ve světle výše uvedeného nemůže dát žalovanému za pravdu. Skutečnost, že žalobce ve správním řízení vystupoval

zcela pasivně, sama o sobě nezakládá možnost odmítnout jeho důkazní návrhy a zcela rezignovat na řádné prošetření věci.

21. Obsah písemnosti, kterou žalobce doručil dne 28. 5. 2020 správnímu orgánu I. stupně, představoval vysvětlení ve smyslu § 137 odst. 4 správního řádu a správní orgán I. stupně z podání vysvětlení žalobce zcela logicky dovodil, že to byl patrně právě žalobce, kdo v době spáchání protiprávního jednání užíval vozidlo, a proto s ním správně zahájil řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Písemnost, kterou lze dle názoru soudu považovat za záznam o podání vysvětlení, však nemohla v následném řízení o přestupku představovat důkaz. V tomto ohledu soud musí přisvědčit žalobci, neboť jeho názor koresponduje jak s výše citovaným § 137 odst. 4 správního řádu, tak i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Stěžovateli je však nutno přisvědčit v tom, že k dostatečnému zjištění pachatele přestupku nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení stěžovatele učiněným před zahájením přestupkového řízení. Ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu totiž uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr přitom vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, včetně rozsudku, na který odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti (viz rozsudek ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33, nebo dále např. rozsudky č. j. 1 As 96/2008- 115 či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010- 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Správní orgány tak nemohly založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném sdělení stěžovatele. Byť je přestupkové řízení podstatně méně formalizovaným procesem než řízení trestní a zcela jistě v něm nelze uplatnit všechna pravidla vyplývající z trestního řádu, pro posouzení uvedené otázky lze připustit podpůrnou argumentaci § 2 odst. 5 trestního řádu, jak to učinil stěžovatel. Ani v přestupkovém řízení tak nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení.“*
22. Jediným případným důkazem tak zůstal pouze záznam z knihy jízd bez časového údaje doložený provozovatelem vozidla. Za situace, kdy jej však žalobce zpochybnil a na podporu svých tvrzení navrhl provést další důkazy, nemohl žalovaný bez dalšího dospět k názoru, že byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Neprovedení navrhovaných důkazů, jak zdejší soud vysvětlil výše, nelze v přestupkovém řízení odůvodnit pouze tím, že byly tyto návrhy uplatněny až v odvolacím řízení.
23. Vzhledem k výše uvedeným vadám řízení se soud dalšími námitkami žalobce podrobně nezabýval. K námitce týkající se způsobu měření rychlosti však obecně dodává, že z § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, sice vyplývá povinnost uveřejnit informace o umístění měřících zařízení, avšak pouze v případě stálých technických systému. Nikoli tedy, jako v přezkoumávaném případě, u přenosných radarů městské policie, které jsou na místo umístěny na krátký časový úsek v horizontu desítek minut.
24. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud pouze na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

25. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky shledal soud důvodnými, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Ve věci soud rozhodoval bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
26. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude povinností správních orgánů znovu se věcí zabývat, přičemž k vyslovení viny za přestupek bude možné přistoupit pouze, bude-li nade vší pochybnost prokázáno, že v době a místě spáchání přestupku dané vozidlo skutečně řídil žalobce.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci by za normálních okolností příslušelo právo na náhradu nákladů řízení. V případě žalobce však shledal soud důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat.
28. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud na základě procesní strategie žalobce, resp. jeho zmocněnce, za jehož volbu je žalobce odpovědný a jehož chování je mu plně přiřitatelné. Takovým chováním je v dané věci podání odporu bez podepsané plné moci, opakované nedostavení se k ústnímu jednání ve věci, podání blanketního odvolání proti prvnímu prvostupňovému rozhodnutí, tedy bez uvedení, v čem žalobce spatřuje rozpor s právními předpisy, podání dalšího blanketního odvolání proti novému rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho následné doplnění o podstatné tvrzení více jak šest týdnů poté, co byl zmocněnec žalobce k odstranění vad podání vyzván.
29. Procesní strategii žalobce, jež je dle názoru soudu zjevně zneužívající povahy, soud spatřuje rovněž v zaslání vysvětlení, jehož samotný obsah je žalobcem, respektive jeho zmocněncem posléze v průběhu řízení vyvracen. Podle soudu není náhodou, že obdobnou sofistikovanou procesní strategii volí zmocnitelé p. X v řízeních o přestupcích opakovaně. Důsledkem této strategie, je zjevně prodlužování správního řízení.
30. Procesní strategie zvolená žalobcem, respektive jeho zmocněncem přitom může být důvodem zvláštního zřetele hodným, na jehož základě soud úspěšnému účastníku náhradu nákladů řízení nepřizná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36 či ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27). Procesní strategii žalobce a její zneužívající povahu proto soud hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže v meritu byl žalobce úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 7. prosince 2021

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.
samosoudkyně